

EL TEMPS

La política monetària i la pertinença a l'euro

La crisi econòmica que patim evidència les limitacions i les mancances del nivell de governança europeu, en què l'horitzó de la integració de la Unió Europea i la capacitat d'articular polítiques econòmiques comunes es veuen superades per les dimensions globals de la crisi. En aquest sentit, l'actual política monetària europea és un llast per al futur desenvolupament dels territoris de la riba nord del Mediterrani que pateixen els efectes contraproductius de la devaluació interna. Per bé que es reconeixen les virtuts i els avantatges que ha suposat l'adopció de l'euro —en termes de convergència europea, d'estabilitat i d'internacionalització—, també cal incidir en els perjudicis que comporta una política monetària que, de moment, no ha pogut resoldre els problemes d'abast europeu ni tampoc respondre a les actuals necessitats

Oriol Junqueras

Historiador

de l'economia catalana. Així, si per al nostre desenvolupament es considera del tot positiu ser en un espai de lliure circulació de persones, de capitals i

“El dret a decidir inclou també la possibilitat de fer-ho respecte als instruments monetaris i fiscals del nou estat sobirà”

de mercaderies, sorgeixen com més va més dubtes sobre si la pertinença a l'euro és el millor dels escenaris possibles a curt i a mitjà termini. Per això, el dret a decidir inclou també la possibilitat de fer-ho respecte als instruments monetaris i fiscals del nou estat sobirà. Tot i que la prosperitat econòmica d'un país a llarg termini no depèn principalment de la moneda que utilitzi sinó de la productivitat i de l'eficiència del seu sistema econòmic o de la política fiscal que implementi, a curt termini, el comportament de l'economia es pot veure molt influenciat pel tipus de canvi, el tipus d'interès i l'oferta creditícia, variables que dependran de l'entorn monetari en què se situï l'economia catalana.

El futur de la moneda única depèn de l'evolució del projecte europeu, del que s'anomena habitualment “la construcció europea”, així com de la capacitat de resoldre satisfactòriament la crisi financera actual dins del marc de l'euro. Tanmateix, avui per avui, sembla que a casa nostra existeix un consens social i polític sobre el desig de continuar amb l'euro com a moneda i de delegar al Banc Central Europeu la política monetària. El debat sobre la inclusió de Catalunya dins de la Unió Europea va fortament vinculat a aquest aspecte, de manera que avui Europa no sembla estar en una posició de força suficient per a jugar a prescindir d'una de les regions motor d'Europa.

I, al mateix temps, considerant la deriva econòmica dels països del sud d'Europa, cada dia més actors perceben que els costos econòmics d'utilitzar una moneda pròpia podrien arribar a resultar inferiors en comparació dels costos de la situació actual, en què no hi ha els beneficis de la devaluació competitiva de la moneda pròpia que resituï els preus i els salaris de cara a l'exterior. Alguns experts, com ara en Jordi Galí, ja han assenyalat que, des d'aquesta perspectiva, podem preveure diversos escenaris possibles: des de la plena integració a l'euro simultània a la constitució com a estat; o la integració posterior a la constitució com a estat, però amb continuïtat *de facto*. I encara que només sigui com a darrera alternativa, no es pot descartar fins i tot un eventual abandonament de la zona euro de l'Estat espanyol.